

maa have Tid, men den Tid, der er brugt, gaar ud over Landstinget, og det gentager sig, hvad vi desværre noget for tid opleve heroppe, at vi faa Lovforslag, som vi selv ønske at fremme, og som ere godt gennemarbejdede — hvad dette Forslag efter min Opfattelse er —, saa sent her op, at vi kun have Valget imellem enten at gaa dem over med en Harefod eller at lade dem ligge eller at vedtage dem ubesete. Af disse tre Alternativer vil jeg nærmest slutte mig til det første, at gaa Lovforslaget over med en Harefod, men dog saaledes, at vi vide Besked med, hvad vi lovgive om. Faktisk er der gaaet saa faa Dage, siden Lovforslaget kom herop, og indtil det nu kommer under Behandling, at vistnok de allerfærreste Medlemmer ikke have haft Tid til at sætte sig ind deri. Det er kun de ganske enkelte, der ere specielt interesserede i Sagen, som tidligere have studeret den lidt nøjere, og jeg vil derfor være meget stærkt fristet til at ønske, at Lovforslaget maa blive undergivet i det mindste en kort Undersøgelse i et Udvalg. Skønt Tiden er knap, og skønt mange af de Medlemmer, der tidligere have siddet i Udvalget vedrørende Ulykkesforsikring, ere optagne i andre Udvalg, finder jeg det dog stemmende ikke blot med vor Pligt, men ogsaa med vor Værdighed, vor Stilling som Led af den lovgivende Forsamling, at stoppe et lille Øjeblik og se paa Sagen, idet jeg samtidig udtaler, at det er min fulde Overbevisning, at enhver, der maatte komme ind i et saadant eventuelt Udvalg, vil gøre sit til paa ingen mulig Maade at standse Sagen, men fremme den efter bedste Evne. Men Udvalgsspørgsmaalet foreligger jo ikke nu, og jeg skal derfor gaa over til at drage en lille Parallel mellem de to ældre Love og det nuværende Lovforslag. Industrieforsikringsloven bestemmer klart og tydeligt, at enhver, der driver en større Industri, en større Virksomhed som Næringsvej, er forsikringspligtig, og giver tillige den Frihed, at vedkommende enten kan staa sin egen Risiko, altsaa selv være den, der forsikrer, eller at han kan gaa gennem et Forsikringsselskab; Staten yder ingen Understøttelse. Fiskeriloven gaar en helt anden Vej, den hjemler enhver Fisker, hvad enten han leder Fiskeri eller er underordnet, Ret til at tegne sig som Medlem af en af Staten kontrolleret Ulykkesforsikring for Fiskere, dog saaledes, at naar han træder i Arbejde under en anden, da har denne anden, der altsaa bliver hans Arbejdsgiver, at udrede, hvad det har kostet ham at

tegne sig som Medlem af Forsikringsforeningen. Det er altsaa et helt andet Princip. Staten garanterer alt, hvad vedkommende skal betale ud over 5 Kroner, og Fiskeren staar altsaa paa et fuldstændig klart og rent Standpunkt. Han ved nøjagtigt, at naar han har betalt de 5 Kroner, er han forsikret, Staten betaler, hvad det koster mere. Det har, efter hvad jeg har hørt, omtrent været 6 Kroner, Statens Bidrag har andraget i de forløbne Aar.

Det Forslag, der nu foreligger, gaar atter en noget anden Vej, idet det bestemmer, at den, der er forsikringspligtig, ikke skal kunne bære Risikoen alene. Han skal tegne Forsikring for de Arbejdere, han har under sig, men han maa ikke selv være sin egen Assurandør, han skal gaa til et Selskab, der er oprettet under Ministeriets Kontrol. Der er imidlertid en Tvedeling her, idet alle Dampskibe tage Risikoen selv, hvorimod alle Sejlskibe over 20 Tons — som jeg før berørte — faa en Hjælp af Staten. Hvad Staten yder, yder den som en bestemt Sum, medens den forsikringspligtige betaler Resten. Ærede Medlemmer se altsaa, at Forholdet her er det omvendte af, hvad det er efter Fiskeriloven. Der har den, der assureres, et bestemt Beløb at betale, i denne Lov har Staten et bestemt Beløb at betale, medens den, der assureres, har det vekslende Beløb, den ubekendte Faktor, den, der gør Spørgsmaalet usikkert. Det er altsaa Forholdet mellem de to ældre Love og dette Lovforslag.

Naar vi nu holde os til det sidste, saaledes som det her foreligger, og sammenligner det med det Forslag, der blev indbragt i Folketinget, saa skal jeg under Henvisning til de Bemærkninger, der fremkom fra den højttæredede Ministers Side, kort resumere de Punkter, hvor det er blevet forandret. Ved Forslagets Indbringelse i Folketinget var det bestemt, at kun de Sejlskibe skulde medtages, der vare mellem 20 og 300 Tons. Denne Grænse af 300 Tons er udstregen, det er alle Sejlskibe over 20 Tons, der nu forsikres med Hjælp af Staten, der, som nys bemærket, yder en bestemt Hjælp til det ubestemte Tilskud fra Ejeren. Endvidere er der indført den Forandring, at Bidraget — det berørte den højttæredede Minister — er sat op fra 5 til 12 Kr., da det ved Eftersyn af norske og tyske statistiske Meddelelser er blevet klart, at en saadan Forsikring vil løbe op til henved 30 Kr. Da Lovforslaget blev forelagt, var Tanken, at Staten skulde betale Halvdelen, hvorved man gik ud fra de Re-